

Ἡ ἀμείλικτος αὐτὴ σταθερότης κατεσύντριψε καὶ τὸ τελευταῖον στήριγμα τῶν ἐλπίδων τῆς ἐνόχου γυναικός. Ἡ νόσος ἐπεπάθη, ἡ κρίσις ἐπῆλθε, πάσχουσα δ' ἐκείνη πρὸ καιροῦ καὶ συντετριμμένη, ὑπέκυψεν. Ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ θανάτου τῆς ἐξήτησε καὶ πάλιν νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ τῷ ὁμιλήσῃ· καὶ πάλιν τῷ ἐξήτησε μετὰ θνησκούσης φωνῆς συγγνώμην, ἀλλ' ἐκεῖνος διέμεινεν ἀπαθὴς καὶ ἄκαρπος, ὡς στήλη μαρμαρίνη. Τῇ ἐκλείσεν ὁ ἴδιος τοὺς ὀφθαλμοὺς χωρὶς νὰ χύσῃ ἐν δάκρυ καὶ ἐψιθύρισεν·

— Ὁ Θεὸς δύνάται νὰ σὲ συγχωρήσῃ· ἐγὼ δὲν θέλω τὸ πράξει ποτέ.

Μετὰ ταῦτα ἐκλείσει τὴν οἰκίαν του πρὸς πάντας καὶ ἀνέλαβε τὴν προτέραν αὐστηράν καὶ μεμονωμένην ζωὴν του. Ὁ θάνατος τῆς συζύγου του ἐγένετο, ὡς ἦτο ἐπόμενον, θέμα τῶν συζητήσεων τῶν κακολόγων καὶ μία νέα παράγραφος προσετέθη εἰς τὸ ἀπέραντον κατηγορητήριον, ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο ὁ ἡθικὸς ἢ ὁ πραγματικὸς αὐτουργὸς τοῦ θανάτου ἐκείνου. Τὴν φήμην ταύτην ὑπέθαλψαν πρωτίστως, ἐννοεῖται, οἱ ἀδελφοὶ τῆς συζύγου του, μεθ' ὧν διέκοψεν ἀποτόμως πάσαν σχέσιν ἕμι τῷ θανάτῳ ἐκείνης. Ὁ γέρον ὑπέρτης ἐγένετο καὶ αὐτὸς σιγηλότερος, πολλὰ τῶν μονοσυλλάβων ἀντικαταστήσας δι' ἀφῶνων νευμάτων. Ὁ Πέτρος διέμενε οἶος καὶ πρὸ τοῦ γάμου του, ψυχρὸς, φλεγματικὸς, ἀκοινώνητος, μισάνθρωπος. Μόνη ἀλλοίωσις ἐπελθοῦσα εἰς αὐτὸν ἦτο ἡ ἐπὶ τῷ σαρκαστικώτερον τροπῇ τῆς φυσιογνωμίας του καὶ τὸ πρόωρον γῆρας· τὰ λεπτὰ καὶ ἄχροα χεῖλη του διέστελλε τώρα μεϊδιάμα καταχθόνιον, πληρεῖς ἀγρίου καὶ δηλητηριώδους σαρκασμοῦ, ἐπὶ τῶν κροτάφων του δὲ ἐφαίνοντο ἐσπαρμέναι πολλοὶ ἀργυρόχροοι τρίχες. Εἶχεν ἐνσκήψει ἐπ' αὐτὸν ὁ χειμὼν, οὐχὶ τοῦ γῆρα, ἀλλ' ὁ τῆς ὀδύνης. Ὅτε δὲ τὰ σύννεφα τοῦ χειμῶνος ταύτου ἐπέρχοντα, νύξ ἀφεγγής κα-

λύπτει τὴν ψυχὴν· ἡ ἀπογοήτευσίς δ᾽ ἀκνεί ἀνήμερος τὴν καρδίαν, τὸ πνεῦμα ἀπολακτίζει, ὡς παιδίον ἀδύρματα, τὰ ὄνειρά του, καὶ μέσον τοῦ σκότους τοῦτου μία μόνη φωσφορίζει ἀπαισία λάμψις—ἡ ἀστραπή τοῦ ἐγχειριδίου, ἡ τοῦ ὅπλου τοῦ αὐτοκτόνου.

(ἔπεται συνέχεια)

ΠΑΡΑΠΤΩΜΑ ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ

(Συνέχεια· ἔρα προηγ. φυλ.)

Ὁ ἥρωας μας, ὡς ἠκούσαμεν, ἐκαλεῖτο Θάμος μὲν τ' ὄνομα, τὸ ἐπώνυμον δὲ Πρατῆς καὶ κατήγετο ἐκ τῆς πολυστενάντου νήσου Χίου. Ἐκ τοῦ μετὰ τῆς Ἑλένης διαλόγου τοῦ ἑμαθὸν ἤδη οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται μέρη τινα τῆς ἱστορίας του ἦν θέλομεν προσπαθήσει ἐν ὀλίγοις νὰ συμπληρώσωμεν. Ὁ παλαίπαρος ἦτο ὀρφανὸς μητρὸς καὶ πατρός. Βρέφος ἔτι ὢν, ἀπώλεσε τοὺς γονεῖς του, σφαγέντας κατὰ τὰς τελεσθείσας ἐν Χίῳ σφαγὰς ὑπὸ τῶν Τούρκων. Τὰ πεσόντα τότε θύματα ἐν τῇ μαρτυρικῇ ἐκείνῃ νήσῳ ἠριθμοῦντο εὐχὲ κατὰ δεκάδας, οὐχὶ καθ' ἑκατοστάς, ἀλλὰ κατὰ χιλιάδας. Αἱ ἀπάνθρωποι καὶ ἀνανδροὶ σφαγαὶ αἱ ὑπὸ τῶν βαρβάρων διαπραχθεῖσαι κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, ἐπὶ ἀσθενῶν καὶ ἀπροστατευτῶν ὄντων, ἐπὶ βρεφῶν, γερόντων καὶ γυναικῶν, οὐ μόνον δὲν ἐμετριάζοντο ἀλλὰ θρασέως καὶ κυνικῶς ἐπανελαμβάνοντο. Ἡ Εὐρώπη οὐ μόνον ἡδιαφόρει ἐπὶ ταῖς κοσουργίαις ταύταις, ἀλλὰ δικαιούμεθα ἰσχυρίζόμενοι ὅτι ἐπεδοκίμαζεν αὐτὰς μὴ θελήσασα τὴν ἰσχυρὰν αὐτῆς φωνὴν νὰ παρεμβάλῃ.

Καὶ τοῦτο λέγομεν, διότι πρὸς εὐνείδος τῆς Χριστιανοσύνης εὐρέθησαν τότε καὶ ἐφημερίδες ἀντιπροσωπεύουσαι δῆθεν τὸν πολιτισμὸν, δικαι-

ολογήσασσι κάπως τὰς εἰδεχθεῖς τῶν Τούρκων ὁμοπραγίας!

Εἶναι σχεδὸν ἀπίστευτον πῶς ἐπεπράπησαν τοιαῦτα αἰσχυράτα τὴν πρῶτην εἰκροσιπενταετηρίδα τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος τοῦ δικαίως ἐγκυχωμένου ἐπὶ προόδῳ καὶ ἐξευγενίσσει τῶν ἡθῶν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἐν ᾧ, πληρωθέντων ὕλων, ὡς φαίνεται, τῶν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὀφειλομένων ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου χρεῶν, ἡ πρόνοια αὐτοῦ καὶ μέριμνα ἐστράφη ὅλη πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα, καὶ δὴ διὰ τῆς συστάσεως ἐταιριῶν, διὰ τῆς ἀνιδρύσεως ἀσύλων, διὰ τῆς ἀνεγέρσεως νοσοκομείων ἐπεδιώχθη αὐτῶν τῶν κτηνῶν ἡ ἀνακούφισις, ἡ ἀρωγὴ, ἡ περιθάλψις, ἀποροῦμεν τῇ ἀληθείᾳ πῶς ἐπετράπησαν αἱ βεβηλώσεις τῶν ναῶν τοῦ Ὑψίστου, αἱ ἐξορύξεις ἀσπιρόντων ἐντοσθίων, οἱ βίκαμοι τῶν παρθένων, οἱ ἀνασκολοπισμοὶ, αἱ ἀρπυγαί, οἱ ἐμπρησμοὶ, ἡ σωματεμπορία καὶ ἄλλαι τοιαῦται πρωτάκουστοι θηριωδίες; Οὐχ ἥττον ὅμως εἶναι βέβηκτον καὶ ἀληθές τὸ τοιοῦτον. Τὰ κράτη, λέγουσιν οἱ ταῦτα θέλοντες νὰ δικαιολογήσων, ἔχουσι συμφέροντα νὰ προφυλάξωσι, καὶ τὰ φιλόπρωπα αἰσθήματα οὐδὲν ἄλλο, κατ' αὐτούς, εἰσιν ἢ ὁρμαὶ ποιητῶν καὶ ἰδεολόγων, αἵτινες, ὀρεῖλαισι νὰ υποχωρήσωσι, νὰ μηδενισθῶσιν ἀπέναντι τῆς ὑπερόχου πολιτικῆς ἀνάγκης. Πρὸς πλείονα δέ, ὡς φαίνεται, φενάκη, πρὸς σκληρότερον ἐπὶ χλευασμὸν, πᾶσιν φιλόπρωπον πολιτικὴν ὑπὲρ τῶν δυναστευομένων καὶ τοῦ δικαίου αὐτῶν συνηγοροῦσαν, ἀποκαλοῦσιν εἰρωνικῶς, — π ο λ ι τ ι κ ῆ ν τ ῆ ς κ α ρ δ ι α ς ! Καὶ ὅμως πόσῃ δεινᾷ θὰ προσλαμβάνοντο, πόσῳ αἵμα, θὰ φονομαίτο ἐάν ἡ πολιτικὴ αὕτη ὑπερίσχυεν, ἐάν τὸ δίκαιον καὶ μόνον τὸ δίκαιον ἐπεκράτει ἐν ταῖς διαβουλίαις τῶν ἰσχυρῶν, εἴνε περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν διότι ἔχομεν συνηγορον ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν, τὴν διδάσκουσιν ἡμᾶς ὅτι διὰ τῆς πιέ-

σεως καὶ διὰ τῆς βίας, διὰ τῆς τυραννίδος καὶ τῶν αἱματοχυσιῶν οὐδὲν ποτε ἐδημιουργήθη στερόν καὶ ἀσάλευτον. — Ἀλλ' ἄς ἐπανεέλθωμεν ἐπὶ τὴν ἡμέτεραν ἀρήχησιν.

Κατὰ τὴν ἀποτρόπαιον λοιπὸν ἐκείνην ἐποχὴν οἱ γονεῖς τοῦ Θάνου ἔπαινον θήματα τῆς κτηνώδους τῶν Τούρκων θηριωδίας. Ἡ περιουσία των διηρπάγη, ἡ οἰκία των ἐνεπρήσθη. Ὁ μικρὸς Θάνος ἀπορφανευθεὶς ἀμφοτέρων τῶν γονέων καὶ μόνος ἦδη ὢν, μόλις τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας τοῦ ἄγων, βεβηλῶς θὰ κατεστρέφετο ἀνολοικτίμων χεῖρα δὲν ἔσωζεν ἐκ τοῦ βεβηλίου ὀλέθρου τὴν ἐγκαταλελειμμένην ἐκείνην ὑπαρξιν. Ἐξ ὧν τῶν συγγενῶν του ἄλλος δὲν ὑπελείπετο ἢ ὁ Νότης Μυῦρος πρὸς μητρὸς θεοῦ του, ὅς τις δυστυχῶς δὲν εὕρισκετο τότε ἐν Χίῳ, καθὼ ἀγωνιζόμενος ἐν Πελοποννήσῳ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων οἵτινες τὸν περὶ τῶν ὕλων ἀγῶνα εἶχον ἀνελάβει. Ὅτε δὲ διὰ τῆς ἐν Πύλῳ ναυμαχίας ἔληξε πράγματι ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις, ὁ πόλεμος ἐκείνος τῶν γιγάντων, τότε ὁ θεὸς του Νότης παρέλαβε τὸν ἀνεψιόν του εἰς Ἀθήνας ὅπου ἀνέθρεψε καὶ ἐξεπαίδευσεν αὐτὸν μύρις ὑπὲρ αὐτοῦ ὑποστάς στερηθείς, φροντίδας καὶ δαπάνας.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀρχεται ἡ ἱστορία αὕτη, ὁ Θάνος ἄγων τὸ 25ον ἔτος τῆς ἡλικίας του εἶχε περικότῃ πρὸ δύο ἐτῶν τὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ νομικὰς σπουδὰς τοῦ τοῦχον ἥδη διδακτορικοῦ πτυχίου ἀμφεταλανεύετο δὲ ἐάν ἔπρεπε νὰ μετέλθῃ τὴν ἐπιστήμην του ἢ νὰ δεχθῇ τὴν θέσιν δικαστοῦ ἢν ὁ θεὸς του ἠδύνατο εὐκολώτατα νὰ τῷ ἐπιτύχῃ.

Τὸ ἥθος τοῦ Θάνου ἦτο σοβαρὸν καὶ σύννον καὶ τοι ἡ ὄψις του δὲν προσέδιδε πλείους τῶν 20 ἐνιαυτῶν. Ὑψηλὸς καὶ εὐθύς τὸ ἀνάστημα μεγάλους καὶ κυανοὺς εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, κανονικὸν τὸ στόμα, καστανόχρουν τὴν κόμην, ὑπόξανθον τὸ χνοῶδες γένειον.

Τὸ πλανάμενον ἐπὶ τῶν χειλέων του μαιδιάμα ἦτο ἡδὺ μὲν πλὴν ταῦτοχρόνως μελαγχολικόν. Ἡ φυσιογνωμία του ὄλη ἐμαρτύρει τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων του, πλὴν συνάμα τὴν ἀδამάντινον τοῦ χαρακτῆρός του στερρότητα. Αἱ ταλαιπωραὶ τοῦ βίου του, ἡ μόνωσίς του, ἡ στέρσις πατρὸς καὶ μητρὸς ἐνέπλησαν τὴν καρδίαν του φόβου συνάμα τε καὶ λύπης. Ἡ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐχέπικρος ἀντιμετώπισις τοῦ βίου, ὅν ἐξόρουν καὶ ἐπικραῖνον αἱ περιπέτειαι τῆς οἰκογενείας του καὶ τῆς πατρίδος του αἱ συμφοραὶ, ἐνεστάλαξεν εἰς τὰ ἀπαλά του στέρον τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀηδίας τὸ δηλητήριο. Ὁ Θάνατος ἦτο κατὰ τι σκεπτικὸς κατὰ τὴν φιλοσοφικὴν τῆς λέξεως σημασίαν καὶ ἐνῷ εἶχεν ἀνεπτυγμένον εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τῆς ἡλικίας του τὸν ἐνθουσιασμόν, ἐπινειγεν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὸ γεννιχιότερον τοῦτο τῶν αἰσθημάτων ἡ τοῦλάχιστον δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ ἐξωτερικεύηται ἀπαγορευθεὶς πρὶν τῆς ὥρας ἢ φρονῶν ὅτι ὁ στέργων τὴν ἐκδήλωσιν τῆς εὐγενοῦς ταύτης ἀδυναμίας καίγεινον τῶν ἄλλων καθίσταται ἀποκαλούμενος ὑπ' αὐτῶν ἀνὸς τρελλός, — ἀγκυρός, τὸ συνώνυμον τοῦτο τοῦ ἡλίθιου.

Ἦτο λοιπὸν κρυφίνους, ὑπὸ τὴν ἀγαθὴν τῆς λέξεως ἔννοιαν. Δὲν ἐπεθύμει ν' ἀποκαλύπτῃ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ του φλόγα, τὸ ἰδανικὸν τῆς ψυχῆς του, γινώσκων ὅτι ἐντῷ πεπωρωμένῳ τούτῳ αἰῶνι τὰ ἱερώτερα αἰσθητικὰ μυκτηρίζονται καὶ θεωροῦνται ἔτηκενὰ καὶ ἐνεμώλια, ἱκανὰ μόνον πρὸς ἐκμετάλλευσιν, ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα πρὸς κυριαρχίαν καὶ παντοδυναμίαν ἐπὶ τῶν χυδαίων καὶ ἀπαιδεύτων διανοῶν. Ἠγάπα οὕτως τὴν πατρίδα του μεθ' ὅλης τῆς ζήσεως τῆς καρδίας του, μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς του, ὡς ἀγαπᾷ τις ταλαιπωρηθεὶς καὶ στένουσαν πατρίδα. Προέτασεν ὡς ὀδηγὸν εἰς πᾶσαν πράξιν του τὸ ἀγαθόν καὶ τὸ δίκαιον, πρὸ πάντων δὲ καὶ

ἀντὶ πάτης θυσίας τὴν τοῦ καθήκοντος ἐπιτέλεσιν. Ἠγάπα, ἐτίμα καὶ ἐσέβετο τὸν γέροντα θεῖόν του, ὡς ἀγαπᾷ τις τιμᾷ καὶ σέβεται τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἀνοίγει αὐτῷ τὰς ἀγκάλας του ἐν τῇ στιγμῇ τῆς συμφορᾶς, ὡς ἐκείνον ὅστις παρ' αὐτῷ ἀνεπλήρωσε τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τὰς θωπείας καὶ τὰ φίλτρα, ἐλάτρευε δὲ, ἀν καὶ πρὸς αὐτὸν ἔτι δὲν τὸ ὡμολόγει, τὴν Ἑλένην, καίτοι ἐγίνωσκεν ἡ ἐφοβεῖτο μὴ ἡ ἀνισότης τῆς περιουσίας διὰ παντὸς ἀπ' αὐτῆς τὸν χωρίση.

Γ'.

Ὁ Θάνατος καὶ ἡ Ἑλένη ἠγαπῶντο, καὶ τοὶ δὲ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον δὲν τὸ εἶχαν εἰσέτι ἐκμυστηρευθῇ. Ἄνευ δὲ τῆς προσελύσεως τῶν συντρόφων των κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰς τὴν Ἀκρόπολιν θ' ἀπεκαλύπτετο βεβαίως τότε τὸ ἐν ταῖς καρδίαις των κοχλάζον αἰσθημα. Πλὴν ἡ ἐπελθοῦσα ἐκείνη αἰφνιδία διακοπὴ ἀπέσβεσεν ἄρ' ἄγε τήν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν φλόγα, ἐμείωσε κατὰ τι τὸν ἔρωτά των; Οὐδόλως, διότι ὁ ἄνθρωπος ὡς εἰς ὅλα τὰ τοῦ βίου του οὕτω καὶ εἰς τὸν ἔρωτα, φαίνεται ἀντλῶν ἰσχὺν καὶ θάρρος ἐκ τῶν ἐνκυντιστῶν. Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀδιερῆνητος αὕτη ἄβυσσος, τὸ πρόβλημα τοῦτο τῆς ὑπάρξεώς, ποθεῖ τὰς συγκινήσεις, ἀναζωοῦται ἐν τῇ πάλῃ, τῇ ἀενάῳ πάλῃ ὡς πρὸς δὲ πρωτίτως τὸν ἔρωτα τὰ προσκόμματα καὶ αἱ δυσχέρειαι ἀντὶ νὰ τὸν ἀποσβεννύσιν, ἀντὶ νὰ τὸν ἀφανίζωσιν ἔτι δικαίστερον καὶ σφοδρότερον αὐτὸν καθιστῶσιν. Ἡ αἰφνιδία λοιπὸν ἐνεῖνη διακοπὴ οὐδὲν ἕτερον ἐπῆνεγκεν ἢ τὴν ἀναβολὴν τῆς ἐπικειμένης ἐκμυστηρεύσεως.

Ἡ Ἑλένη ἠγάπα τὸν Θάνατον καὶ τὸν προσετίμα πάντων τῶν ἄλλων συνηλίκων του, πάντων τῶν ἄλλων ὑψηλῶν, μηττήρων ὑπ' ὧν ἐκυκλοῦτο. Τὸν προσετίμα, δὲ — ἄλλη καὶ αὕτη τῆς

καρδίας ιδιοτροπία, — διότι μόνος ὁ Θά-
νος μεταξύ τουσούτων νέων δὲν ἐξῆρε
τὴν καλλονὴν τῆς, μόνος ἐκεῖνος δὲν
τῇ ὁμολόγησεν ὅτι εὐτυχὴς θὰ ἐλο-
γίζετο μετ' αὐτῆς νὰ συζευχθῇ, μόνος
ἐκεῖνος δὲν ὑπεδήλωσε διὰ τῶν ὀ-
μιλιῶν του, διὰ τῶν μπιτομένων ἐκεί-
νων ἐν τῷ κ α λῷ λεγομένῳ κ α -
σ μ ω δισημῶν λέξεων, ὅτι τὴν ἡ-
γάπα. Ὁ Θάνος ἐπολιτεύετο πρὸς αὐ-
τὴν μετὰ πάσης εὐγενείας καὶ ἀ-
βροφροσύνης· ἀλλὰ οὐδὲν περισσότε-
ρον συμπαθοῦς ἐνδιαφέροντος προέδιδεν
ἢ φυσιογνωμία του, ἐξέφραζον οἱ λό-
γοι του.

Ἦτο σιδηροῦς τὸν χαρακτῆρα ὁ Θά-
νος ἐπιβαλὼν εἰς ἑαυτὸν νὰ μὴ ἐ-
ξωτερικεύῃ ποτὲ τὰ αἰσθήματά του,
τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς καρδίας του,
τὸ πῦρ ὅπερ κατέκαιε τὰ στήθη του,
πάντα ταῦτα καλύπτων ὑπὸ μαρμά-
ρινον καὶ παγερὸν προσωπεῖον. Πλὴν
ἡγάπα σφοδρῶς τὴν Ἑλένην καὶ ἐπε-
θύμει διακαῶς ἰδικήν του νὰ τὴν ἀ-
ποκαλέσῃ, καίπερ, ὡς εἵπομεν, αἶπο-
τε κατατρυχῆμενος ὑπὸ τῆς ἀμφιβο-
λίας ὅτι δὲν ἡδύνατο ὁ σγεδὸν πτω-
χὸς καὶ ταλαίπωρος πρὸς τὴν ἐπιφθονον
καὶ πολῦρρενον νεάνίδα ν' ἀτενίσῃ,
διασώζων συνάμα τὴν φιλαυτίαν του
καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν του. Ἦγε τὰς
ἰδέας τοῦ καθήκοντος εἰς τὰ ἄκρα
διότι ἐκτὸς τῆς ἐπιστήμης, ὑφ' ἧς
ἐκοσμεῖτο, δὲν ἐκέκτητο ἄρᾳ γὰρ τοὺς
ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς τῆς καρδίας,
οἵτινες οὔτε ἀναπληροῦνται, οὔτε ἀ-
γοράζονται, ὅπως ἀντισταθμίσῃ τὰ
πλούτη τὰ ὀρεῖα ἢ Ἑλένη θὰ τῷ προ-
σέφερε; — τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημά-
των του, τὴν φλογερὰν ἀγάπην του!
Τοιοῦτος εἶναι ὅμως ὁ ταλαίπωρος ἀν-
θρώπος ὅστις καὶ ἐν αὐτῇ τῇ εὐδαιμο-
νίᾳ του, δημιουργεῖ προσκόμματα καὶ
δδύνας, αἵτινες τὸν καθιστῶσι δυστυχῇ
καὶ τεθλιμμένον. — Ἠγάπα τὴν Ἑλένην,
τὴν ἤθελεν ὡς σύζυγόν του, πλὴν ταύ-
τοχροῶς ἐθλίβετο μήπως τοῦτο τῷ
ἀπαγορεύεται.

Ἀκριβοῦς πως σκιαγραφήσαντες
τοὺς χαρακτῆρας τῶν ἡμετέρων πρω-
ταγωνιστῶν θέλομεν προεῖ εἰς τὴν πε-
ραιτέρω ἐξέλιξιν τῆς ἱστορίας μας ταύ-
της. Μετὰ τινὰς ἡμέρας λοιπὸν, ἀπὸ
τῆς ἐν Ἀκροπόλει σκηνῆς ὁ Θάνος ἐ-
λαυνόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ
ἐπανίδῃ τὴν Ἑλένην ἐπορεύθη εἰς τὴν
οἰκίαν τῆς ὅπως τὴν ἐπισκερθεῖ, λη-
σμονήσας τοὺς μυχιαπτάτους αὐτοῦ λο-
γισμοὺς καὶ ἀμφιβολίας.

Τὴν Ἑλένην εὗρεν ἐν τῇ οἰκίᾳ μετὰ
τῆς θείας τῆς Μαρίας, μετὰ δὲ τὰς πρῶ-
τας ὑπὸ τῆς ἀβροφροσύνης ἐπιβαλλομέ-
νας δουλίας, ἐνεκεν οἰκικῆς ἀσχολίας
ἢ Μαρία ἀπεχώρησε καὶ οἱ δύο νέοι ἔ-
μειναν μόνοι.

Κατ' ἀρχὰς ἐπεκράτησεν ἐπ' ὀλίγας
στιγμὰς σιωπὴ, ἡ προηγουμένη πάν-
τοτε τῶν τοιούτου εἰδους συνεντεύ-
ξεων, ἡ ἀναγκαία ἐκείνη σιωπὴ, ὅπως
ἐναλλάξ ἡ καρδιά τὴν τακτικὴν αὐτῆς
πορείαν, ὅπως οἱ ἐσπυσμένοι αὐτῆς
παλμοὶ μετριασθῶσιν ἂν οὐχὶ καὶ παύ-
σωσι. Πρῶτος ἔλυσεν τὴν σιωπὴν ταύ-
την ὁ Θάνος, καὶ διὰ ὑποτρεμούσης
φωνῆς, ἠρώτησε τὴν Ἑλένην περὶ ξέ-
νου τινος ἀντικειμένου· ἐκείνη δὲ ὀ-
λως ἀφρημένη καὶ μὴ πρὸς αὐτὸν
προσβλέπουσα, τῷ ἀπήντησεν ἀποφα-
τικῶς σείουσα τὴν κεφαλὴν τῆς.

— Τί ἔχετε, ὑπέλαβεν ὁ Θάνος, ἀ-
ναντήσας κατὰ τι τὸ θάρρος του καὶ
θελήσας ὅπωςδῇποτε νὰ διακόψῃ τὴν
παρεταταμένην ἐκείνην σιωπὴν, τί ἔχε-
τε σήμερον, κυρία Ἑλένη, καὶ σὰς βλέ-
πω τοσοῦτον τεταραγμένην καὶ μὴ
προσέχουσαν ποσὸς εἰς τοὺς λόγους μου;
Μήπως ἡ παρουσία μου καθίσταται δι'
ὕμῃς φορτικὴ, μήπως σὰς διέκοψα ἀπὸ
ἐργασίαν τινά; ἢ τέλος πάντων, μή-
πως σὰς ἐνοχλῶ;

Ἠρώτα τὴν Ἑλένην τί εἶχε καὶ δὲν
ἐξήταζε τί εἶχεν ὁ ἴδιος· ἀνεγνώριζεν
ὅτι ἐκείνη ἦτο τεταραγμένη, καὶ δὲν
ἐπληροφορεῖτο ἐκ τῶν ταραχῶδων τῆς
καρδίας του κινήσεων ἐκ τῆς ὑποτρε-
μούσης φωνῆς του, τὴν αἰτίαν.

— Ὁχι, ὄχι, ἀπατάσθης, κύριε Θάνε, ἀπήντησε μετ' ἐσπευμένης φωνῆς ἡ Ἑλένη, οὐδόλως μ' ἐνοχλεῖτε, οὐδόλως εἶμαι τεταραγμένη.

— Ἡπατήθην τότε, κυρία Ἑλένη, ἀπεκρίνατο ὁ Θάνος, μετὰ σοδαρῆς καὶ μεμετρομένης φωνῆς, ἡπατήθην καὶ εὐχαριστοῦμαι ὅτι ἡπατήθην, διότι τότε θὰ λάβω γῆν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ παρατείνω ἐπ' ὀλίγον τὴν ἐπίσκεψίν μου ταύτην.

— Ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ τιμὴ, κύριε Θάνε, εἶναι ἰδική μας, ὑπέλαβε πικρῶς ὑπομειδιῶσα ἡ Ἑλένη.

— Πῶς μοὶ τὸ λέγετε οὐτό! Μήπως ἀκουσίως σὰς ἐβλάψαν αἱ ἐκφράσεις μου; Εἰπέτε μοι, σὰς παρακαλῶ, σὰς ἱκετεύω, εἰπέτε μοι.

— Βεβαίως, κύριε Θάνε, ἀπήντησεν ἐκείνη, καταβιβάζουσα τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Ἀλλὰ εἰς τί; ἐναγωνίως ἠρώτησεν ὁ Θάνος.

— Διότι μετεχειρίσθητε μετ' ἐμοῦ ἐκφράσεις καὶ λέξεις, συγχωρήσατέ με, κοινὰς καὶ τετριμμένας.

— Ἀλλὰ μὲ παρεξηγεῖτε, κυρία Ἑλένη, ὑπέλαθεν ὁ Θάνος, ὅλως συγκινηθεὶς καὶ σχεδὸν δακρύων. Εἶναι τοῦ ἰδιώματός μου, τοῦ μελαγχολικοῦ καὶ ἀπαισίου ἰδιώματός μου, τοῦ δὲν σὰς τὸ εἶπον, Θεέ μου, προχθές! Ὅπως δὲ ποτε συγχωρήσατέ με, πρὸς Θεοῦ, συγχωρήσατέ με! — καὶ αὐτομάτως γονυπετήσας καὶ δράξας τὴν δεξιάν της, ἠσπάζετο αὐτὴν περιπαθῶς, ἐκφωνῶν ἀείποτε συγχωρήσατέ με! συγχωρήσατέ με!

Ἡ Ἑλένη ἐντελῶς ἀποπλισθεῖσα καὶ τρέμουσα καὶ ἐκείνη δλη, μετὰ συγκινημένης καὶ χαμηλῆς φωνῆς ἐξηκολούθησε.

— Κύριε Θάνε, ἡμεῖς σὰς θεωροῦμεν ὡς φίλον τῆς οἰκογενείας καὶ ὡς τοιοῦτον σὰς ἐκλαμβάνομεν, ὡς ἐκ τούτου, εὐχαρίστησιν μόνον αἰσθανόμεθα ὅταν σὰς βλέπωμεν, τιμὴν ὅμως δὲν θέλομεν νὰ χορηγῶμεν εἰς τοὺς φίλους μας.

Καὶ δύο δάκρυα, θεῖα καὶ οὐράνια δάκρυα, φανέντα ἐπὶ τῶν ῥοδίνων παρειῶν της εὐγλώττως συνεπλήρωσαν τοὺς λόγους της.

— Ἑλένη, ἐφώνησε τότε ὁ Θάνος, ἀποβλῶν πάσης ἀνασκοπῆς τὴν συστολήν, Ἑλένη, φίλον μόνον μ' ἐκλαμβάνεις, φίλον μόνον μὲ θέλεις;

Ἡ Ἑλένη ἠττηθεῖσα καὶ ἐκείνη δὲν ἠδυνήθη ἢ μόνον ν' ἀρθρώσῃ τὴν λέξιν, Θάνε μου, ἐγκαταλειφθεῖσα αὐθωρεῖ εἰς τὰς προσημενοῦσας αὐτὴν ἀγκάλας· τὰ δὲ φιλήματα τῶν ἐκάλυψαν πᾶσαν φωνὴν τῶν, πᾶσαν λέξιν τῶν.

Οὕτως ὁ ἔρως αὐτῶν ἐξεδηλώθη καὶ τοιουτοτρόπως ἦ ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἀρξαμένη ἐκμυστήρευσαι ὁριστικῶς ἐπεραιώθη· τὰς δὲ περαιτέρω αὐτῶν ἐξηγήσεις διέκοψεν ἡ ἐπελθοῦσα Μηνίκα.

Δ.

Ἀναχωρήσας ὁ Θάνος ἐκ τῆς οἰκίας ἐκείνης ἠσθάνθη ἐαυτὸν ὥσει ἐλαφρότερον. Τὰ χεῖλη του ἐμειδίων, ἡ καρδία του ἐπαλλεν ἀπὸ χαρῆς καὶ ἀγαλλίαςιν. Οἱ πόδες του μόλις ἔψαυον τὸ ἔδαφος· δὲν ἐβάδιζε, δὲν ἔτρεχεν, ἀλλ' ἐσκίρτα· ἡ φαντασία του ἀνέπατο, ἡ ψυχὴ του μετρησιοῦτο. Ἐχίρετίζε τοὺς διαβάτας χαρμωσύνως καὶ φιλοφρόνως· ἤθελε τρόπον τινὰ νὰ μεταγγίσῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὰ αἰσθήματά του, κοινωνοὺς τῆς χαρῆς του νὰ τοὺς καταστήσῃ. Ὁ ψυχρὸς καὶ ἐσκεμμένος ἐκεῖνος ἀνὴρ εἰς φλογώδη καὶ ἑξαλλον μετεβλήθη. Ὁ σκεπτικὸς καὶ ἐνδοιάζων ἐκεῖνος ἄνθρωπος εἰς ἐνθουον καὶ πιστεύοντα μετεμορφώθη. Ὡχι! ὁπότε καὶ ὁποῖα μεταβολὰς ὁ ἔρως δύναται νὰ ἐπενέγκῃ. Μήπως ἦτο· τὸ πρῶτον τοῦτο παράδειγμα ἢ θὰ εἶναι τὸ τελευταῖον! Ὁ ἔρως, τὸ θεσπέσιον τοῦτο αἶσθημα, τὸ ἀπενυγνίζον τὸν ἄνθρωπον, τὸ αἰωροῦν αὐτὸν ὑπεράνω τῆς ρθαρτῆς ταύτης σφαίρας, εἶναι συνάμα δεσπότης καὶ κυρίαρχος τῶν ἀνθρώπων.

ἄκαμπτos καὶ ἀπόλυτος. Ὁ ἔρωs, τὸ αἰσθημα τοῦτο τὸ ἐν αὐτῷ ἐμπεριέχον παντὸς ἀγαθοῦ καὶ παντὸς κακοῦ τὸν σπῶρον, τὸ οἶνει μετέχον ζωῆς καὶ θανάτου, ἐμπερικλείει πρὸς τούτοις τὴν ὑπερτάτην εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ὑψίστην σὺναιμα δδύνην ἃς δύναται ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης νὰ δοκιμάσῃ. Θὰ ἐλέγομεν, ἴσως θλασφημοῦντες, ὅτι ὁ ἔρωs προωρίσθη ὑπὸ τῆς Προνοίας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τῶν δακρύων πρὸς τιμωρίαν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ἂν οὐράνιος εἶναι ἡ ἡδονὴ ἢ ἐκ τοῦ ἔρωτος πηγάζουσα, ἀνέφραστον εἶναι τὸ ἄλγος τὸ ὑπὸ τούτου προξενούμενον, καὶ ἐὰν ὁ εὐτυχὴς ἔρωs, εἶναι παραδείσος, ὁ δυστυχὴς ὁμως εἶναι κόλασις καὶ κόλασις δδυνηρὰ καὶ ἀφόρητος. Ἀλλ' ὅχι δὲν θέλομεν νὰ θλασφημήσωμεν ὁ ἔρωs εἶναι ἡ ἀψευδестέρη ἀπόδειξις τῆς στοργῆς τῆς Προνοίας πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Ὁ ἔρωs εἶναι ἡ μόνη ἀνταμοιβὴ τῶν εὐγενῶν ψυχῶν καὶ ἡ ὑψίστη σὺναιμα διὰ τοὺς κακοὺς τιμωρία ὡς μὴ δυναμένου ποτὲ νὰ τὸν δοκιμάσωσιν.

Ὁ Θάνατος ἐπορεύετο εἰς τὴν οἰκίαν του ἵνα εὕρῃ τὸν θεῖόν του καὶ πρὸς αὐτὸν διαπιστευθῇ πάντα τὰ διατρέξαντα. Ἀπὸ τοῦ θεοῦ του δὲν ἔκρυπτεν οὐδὲν, διότι ὁ θεὸς του ἐκεῖνος ἦτο δι' αὐτὸν πατὴρ καὶ μήτηρ καὶ τὰ πάντα. Ἐκτὸς δὲ τούτου τὸν ἔρωτά του δὲν ἤθελε διστάσει πρὸς ἅπασαν τὴν οἰκουμένην ν' ἀνῃκοινώσῃ, διότι τὸν ἐνόμιζεν, ὡς πράγματι ἦτον, ἱερὸν καὶ ἄγιον, καὶ ὡς μὴ δυνάμενον ἄλλο ἐρύθημα ἐπὶ τῶν παρειῶν αὐτοῦ νὰ προκαλέσῃ ἢ μόνον τὸ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἡδονῆς. Πλὴν ἐνῷ ἔτρεχε χαίρων καὶ ὥσανει ἔκφρων ὀνειρευόμενος χαρὰν καὶ εὐτυχίαν, ὁ νοῦς του, ἡ ἐχθρὰ αὐτῇ, ἡ διηγεκὼς ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καθεύδουσα, ὁ ἀμείλικτος οὗτος τῆς καρδίας ἐχθρὸς ἀντέταττε κατὰ τῆς ἐλπίδος του, κατὰ τῆς εὐφροσύνης του, τὸ φάσμα τῶν παλαιῶν ἀμφιβολιῶν καὶ φόβων του· τῷ ἐπιθύρειν ὅτι δὲν ἠδύνατο εἰς τὴν

πλουσίαν Ἑλένην ν' ἀτενίσῃ, ὅτι δὲν τῷ ἐπετρέπετο ὁ ἔρωs ἐκεῖνος, ὅτι δὲν ἔπρεπε μετ' αὐτῆς νὰ συζευχθῇ, ὅτι ὤφειλε ν' ἀρνηθῇ τὸν ἔρωτά του, ὅτι ἔπρεπε νὰ συντρίψῃ τὴν καρδίαν του καὶ νὰ καταδικάσῃ τὴν ψυχὴν του νὰ κλαίῃ καὶ αἰωνίως νὰ κλαίῃ. Ἡ ἀντιμετώπισις αὕτη τῆς θέσεώς του, ἡ καλιντροπία του αὕτη πρὸς τοὺς πρότερουs λογισμοῦs του, ἐχαλάρωσαν τὴν στιγμαίαν ἐξάψιν του, ἀπέσβεσαν τὸν φλογώδη ἐνθουσιασμόν του· οἱ πόδες του πλέον δὲν ἔτρεχον, διότι ἔτρεχε, φεῦ! ὁ νοῦς του, τὰ χεῖλη πλέον δὲν ἐμειδίων, ἡ καρδία δὲν ἐπᾶλλεν ἢ μόνον ὑπὸ λύπης καὶ ἀπογοώσεως. Ἐτρεχεν ὀλίγας στιγμάs πρότερον πλήρης χαρᾶς καὶ ἐλπίδος εἰς τὰς ἀγκάλαs τοῦ θεοῦ του, ἵνα ἐξωτερικεύσῃ πρὸς αὐτὸν τὴν εὐτυχίαν του, καὶ τώρα ἀπαλπις καὶ μελαγχολικὸς εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην.

[ἔπεται συνέχεια]

Φ. ΚΑΡΡΕΡΗΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ
Σελ. 46 Στήλ. 6'. στίχ. 14 ἀντὶ θίου
ἀνάγν. εἶναι.

Ἐν τῷ ἀντὶ χεῖρας φυλλαδίῳ
Σελ. 66 Στήλ. α' στίχ. 44 ἀντὶ
παρακαίρος τὸ ἀρμονικόν, ἀνάγν. παρα-
καίρως τὸ ἀρμονικόν.

Σελ. 67 στήλ. α' στίχ. 44 ἀντὶ ἐπὶ
ἀνάγν. καί.

Ὑπὲρ τινῶν ἄλλων διαφυγόντων τὴν
ἡμετέραν προσοχὴν ἐπικαλούμεθα τὴν
ἐπιείκειαν τῶν εὐμενῶν ἀναγνώστων.